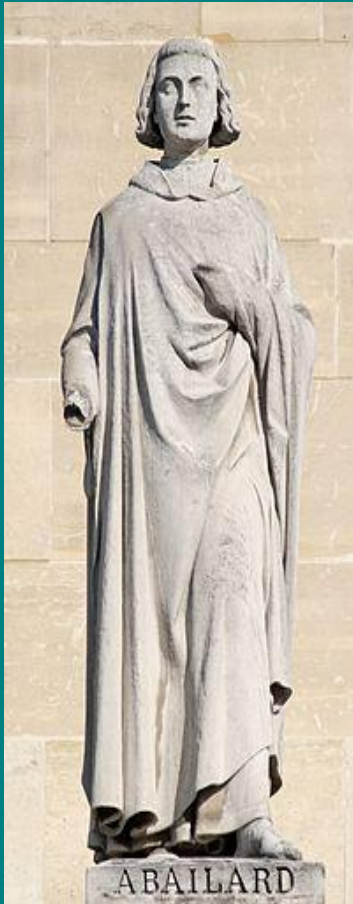

П'єр Абеляр

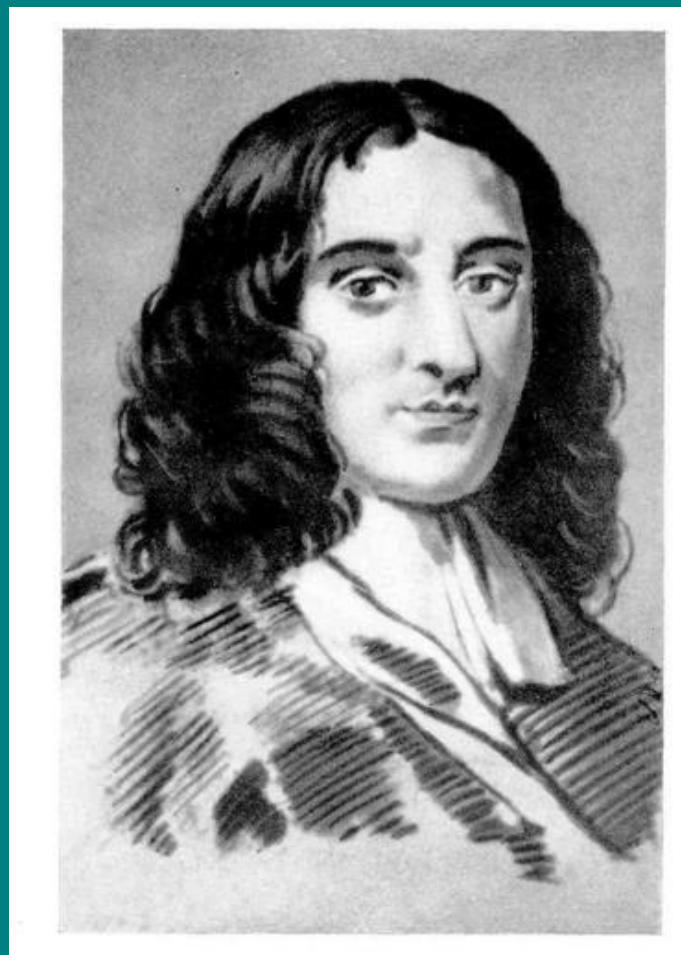
- Абеляр народився в 1079 році біля міста Нант у Бретані. В юності він учився у двох найвидатніших інтелектуалів того часу: Іоана Росцеліна і Гійома де Шампо.
- Після конфлікту з останнім та перед тим, як керувати школою при Соборі Паризької Богоматері, він викладав у паризьких школах у Мелюні, Корбелі та Сен-Женев'єві. У 1117 році йому довелося залишити соборну школу через скандал, пов'язаний з його романом із власною ученицею Елоїзою — обоє пішли в монастир. Переїзд до різних монастирських установ збільшив його літературну продуктивність і поступово скерував його інтереси вбік теології та етики. Відкритий конфлікт з церковною ієрархією призвів до засудження його роботи на Соборі в Суасоні в 1121 році. Наступного року він заснував власну школу в Куїнсі, а в 1127 став абатом у монастирі в Бретані. Після декількох неспокійних років, у 1132 році він повернувся до Парижа, де продовжив викладацьку діяльність. Але в 1141 році на Санському соборі його вчення було засуджено знову, а самого Абеляра було відлучено від церкви. Цей вирок був знятий у 1142 році, незадовго до смерті філософа

- П'єр Абеляр за життя здобув популярність як блискучий полеміст, що мав безліч учнів і послідовників. Основні твори: «Так і ні», «Діалектика», «Введення в теологію», «Пізнай самого себе», «Історія моїх страждань» (єдина середньовічна автобіографія філософа-професіонала).
- П'єр Абеляр раціоналізував відносини віри і розуму, вважаючи обов'язковою умовою віри розуміння («розумію, щоб вірити»). Початковими принципами критики П'єром Абеляром авторитетів церкви виступали сумнів у безумовній істинності положень віри і теза про необхідність осмисленого відношення до священних текстів (оскільки «богослови часто вчать того, чого самі не розуміють»). Радикальному сумніву Абеляр піддавав будь-які тексти, окрім непогрішимого Святого Письма: можуть помилятися навіть апостоли і батьки церкви.

- Без сумніву найважливішим джерелом для логічної теорії Абеляра стало вчення Аристотеля, викладене у творах «Про тлумачення» та в меншій степені — у «Категоріях», а також коментарії до них у Боеція. Абеляр використовує так зване тлумачення цих робіт «*in voce*», що є, можна сказати, лінгвістичною інтерпретацією. Виправданим предметом логічної теорії він вважає саму мову, а не те, що вона описує. Коли Аристотель говорить про загальні терміни у висловлюванні: «Кожна людина є твариною», він не є точним щодо того, чи є ці терміни словами («людина», «тварина») або ж загальними термінами (універсаліями), яким відповідають ці слова («людськість», «тваринність»). Цей пункт викликає багато дискусій у його коментаторів. Абеляр визначає свою позицію, притримуючись, де можливо, підходу «*in voce*».

- Робив Делімарський Артем 7-D.
- Всім дякую за те що подивилися мою
- презентацію)Всім гарного настрою)

